

HIREK

OCCO

Elmesélem

én is, — mondotta az akarát-ember, — nőülésem kissé szokatlan, majdnem különös történetét.

A társaság tagjai érdeklődve fordultak felé, abbahagyták a műszerek vizsgálatát, letették a nyolcszögű acélasztalra a mikroszkópot és a platinából készült akaratomérőt, a mórtort elállították és a falak lilásbarna, misztikus kisugárzásában az akarát-ember halkan beszélni kezdett.

— Májusi gyönyörű, napfényes reggelre ébredtem. Mielőtt munkához láttam volna, ki akartam próbálni, milyen erős akaratergia tömörült erre a napra belém. Időnkinti feladataimat mindig akaraterőmhöz szabom és ezért előttem soha sincs lehetetlen. Felkapcsoltam fejemre a szerkezetet, a rögzítő lemezt a síkba támasztottam és megindítottam a zóldsugarakat. A mechanizmusba azonban hiba csuszott, az idegszálak feszülőképességét nem bírtam ellenőrizni és a kísérlet meddő maradt.

— Apatikusan hagytam el a házat. Nem tudtam, mihez kezdjek és féltem, hogy engem is csalogás érhet, mint a köznapi embereket. Kimentem a városba és elsétáltam egy hosszú, árnyékos sugáruton, amelyet platán- és gesztenyefák széles lombozata borított. Erősen gondolkoztam és eszembe jutott, a régi, pszichológiai módszer, amely ugyan kevésbé tökéletes, de gyakorlati értéke tagadhatatlan: „Tizenöt lépést behunyt szemmel megyek” — mondottam csakugy magamnak, — és azonnal meg is indultam beesukott szemekkel. Az első öt lépés után már azt hittem, hogy neki megyek a fának és kissé megrezementem, de lassan és akaratosan tovább lépkedtem, míg kitelt a tizenöt lépés. Ekkor hirtelen megálltam, felnyitottam a szememet és

épen jókor, mert már az aszfalt szélén állottam.

— Sok ember járt az utcán és bambán vizsgálódtak felém, de én ezekkel bizony keveset törődtem. Visszamentem az ut közepére és erős akarattal feltettem magamban, hogy most már huszonöt lépést megyek behunyt szemmel előre. A nyolc első lépést nyugodtan tettem meg, ekkor azonban hirtelen visszahökkenem, mert az a leküzdhetetlen érzés vett erőt rajtam, hogy neki megyek valakinek. Már-már majd kinyitottam a szememet, de erős akarattal ismét megindultam. A tizennegyedik lépésnél sötét árnyékot éreztem agyamra borulni, de szemem rettenetes erővel hunyorítottam össze és megint egyenletes lett a fénytelenység előttem. A tizenkilencedik lépést alig mértem megtenni, mert biztosra vettem, hogy valami mély gödörbe esek. Az akaratom azonban végre is győzedelmeskedett és amikor a huszonötödik lépés után szememet felnyitottam, a sima ut kellőközépén álltam.

A kísérlet ezután már könnyebben haladt. Harmincöt, sőt negyvenöt lépést is megbírtam tenni forgalmas utcán lehunyt szemekkel, világos nappal és ekkor utolsó kísérletnek hatvan lépést tűztem ki. Az eddigi próbálkozások folytán akaratom annyira megedződött, hogy szinte tájékozódni bírtam és a bukácsolást is félelem nélkül szívteltem. Már negyvenhat lépést minden baj nélkül megtettem és még mindig teljes gyorsasággal mertem lépkedni, mikor egyszerre csak nagy erővel nekimentem egy lágy, ruganyos testnek. Dühösen nyitottam ki hirtelen szememet és még észrevehettem, hogy az a fekete, sudárnövésű nő is éppen abban a pillanatban nyitja fel szemét és álmélkodva néz reám. A következő percben már megértettünk mindent — és aztán a feleségem lett.

A társaság egyik figyelmes tagja, mosolyogva kérdezte:

— És azóta is gyakran szemet hunynak egymásnak?

Herczeg István.

— **Időjárás.** Átmenetileg hősüljedés várható, sok helyütt csapadékkal.

PROGNÓZIS: Hűvösebb, sok helyütt csapadék. Déli hőmérséklet 10,2 fok C.

— **A királyi pár visszautazott Bécsbe.**

Budapestről jelentik: Károly király szombaton délelőtt több hódoló küldöttséget fogadott. Pestvármegye küldöttsége reggel 8 óra 45 perckor jelent meg a király előtt. Ezután a katolikus egyház küldöttségét fogadta a király Csernoch János hercegprímás vezetésével. Majd a görög-keleti szerb egyház, a református, az evangélikus, az unitárius egyház és az izraelita egyházközségek járultak a király elé. Ezután egyenként fogadta a király azoknak a tisztelgését, akik a közelmúltban kapott kitüntetésekért, kinevezésekért vagy elismerésekért fejezték ki köszönetüket. Délután fél kettőkor a király és királyné együtt fogadta a Magyar Vöröskereszt küldöttségét, két órákor pedig Horvátország hódoló küldöttségét báró Skerlecz Iván horvát bán vezetésével. A királyi pár szombaton délután elutazott Budapestről.

A királyi pár szombaton délután három órákor a nyugati pályaudvarról különvonaton elutazott Bécsbe. A kíséret tagjai már fél 3 órákor megérkeztek a pályaudvarra és elhelyezkedtek a kocsikban. Három óra előtt néhány perccel megérkezett az állomásra a királyi pár autója. Az állomáson Bárczy István polgármester és Boda Dezső főkapitány fogadta az uralkodópárt. A király tisztelegve üdvözölte a fogadására megjelent urakat, majd a királynéval együtt fölszállt a vonatra. A pályaudvaron megjelentek és az érkezési oldalon jelenlevők lelkes éljenzése közben, pontban 3 órákor az udvari különvonat elindult Bécsbe.

Back Bernát.

Amint az egész országban, úgy bizonyára Szegeden is sokkal több a milliomos, mint hisszük. Azt mondják, hogy ezekkel az új milliomosokkal való foglalkozás nem a legesztétikusabb dolgok közül való. Nem merném ezt az állítást minden föltétel nélkül aláírni. Bizonyos azonban, hogy az események szegény krónikása ne nagyon merészkedjék a milliomot a tollára venni még akkor se, ha a régiék közül való — ha csak nem árat drágított, manipulált, vagy a hadseregnek szállított a nagy pénzek boldogtalan hajszolója.

Back Bernát a régi milliomosok közül való. A végzetes összeütközés szikrája még távolról sem érett meg a kipattanásig, amikor már hatalmas vagyon érdemes ura volt. Hogy merjek róla érdekeset mondani, szívem szerint való portrét festeni? A milliomosról akármi jót mond az ember, azzal állnak elő: persze, majd róla mást mond, — nála sem nagyobb dolog az erény, mint a szegénynél — ha a munkás haretérre tudott menni, bizony ő is menjen. Szépek, kedvesek, majdnem igazságtól duzzadóak is ezek az ellenvetések, csak egy hibájuk van, nem számolnak azzal, hogy mi nálunk az események rendje. Megkísérlem tehát véghezvinni, amiért utnak indultam, látha mindannyian találkoztunk az ösvény végén, tisztelt olvasók.

Van vagy négy-öt éve, tehát jóval a háború előtt történt, amikor a véletlen össze-

hozott Back Bernáttal. Akkor is nagyon rossz véleményem voltam a szegedi gazdagokról, akik a mai napig sem tudták életmódjuk nivóját vagyonuk magasságáig fölemelni. Nem számítottam a nagyon kevés kivételek közé Back Bernátot sem, akiről szintén azt a véleményem tápláltam, hogy nem több mint — többszörös milliomos. Vasuti kocsiban találkoztunk, ebéd alatt. Emberek, akik nagy véleményemmel vannak egymásról, vagy akiknek sok az egymásnak való mondanivalójuk, ilyenkor sosem feledkeznek meg az ilyen kérdésekről:

— Hova utazik?

Én Budapestre utaztam. Back Bernát Berlinbe, onnan Afrikába. Nagyon meglepett, amikor utjáról, társaságáról, utjának céljairól beszélt. Azt mondta ekkor:

— Ezen annyira csodálkozik?

— Természetes. Most hallok először, hogy szegedi milliomosnak szíve van nagyuri passziókra költeni. Nem sajnálja a pénzt?

— Magamtól?

— Hiszen maguktól is sajnálni szokták.

Belemelegedtünk a beszélgetésbe. Akkor kezdett előttem lerajzolódni a Back Bernát egész alakja. Egy milliomos, aki nem ül a garasára, de nem is tékozló, akinél nem parvenüség a kép-galéria, akitől nem sajnálja az ember a vagyonát, mert élni tud vele és belőle, aki mert megadatott a mód neki, élvezni akarja és tudja is az életet, aki az élvezetekben válogatós és sohasem választja a

kevésbé finomat, csak azért, mert az olcsóbb.

— Nem azért születünk, — mondta — hogy dolgozzunk, hanem azért dolgozunk, hogy megélhessünk, vagy vagyonat szerezzünk. Nekem már van elég vagyonom. Anynyit dolgozom tehát, amennyi nekem kedves és azontul azazl foglalkozom, ami szórakoztat, amit megszeretek.

Lehet, hogy ez egy veszedelmes paradoxon is. Bizonyos azonban, ha az ember megfeledkezik a szociológia minden bölcsességéről és igazságáról, elismeréssel kell meghajolni ennek az elméletnek kiforrott őszintesége és erőteljes kulturáltsága előtt. Hiszen a milliomosok rendszerint így gondolkoznak:

— Nem azért van nagy vagyonunk, hogy élvezzük, hanem azért, hogy minél rohamosabban megsokszorozzuk. Adni nem művészet, ép azért nem is adunk, a mi számunkra egy erkölcsi törvény van: a garast jobban a főgunkhoz verni, mint azok, akik nem tudják, mire ébrednek holnap.

A 45 éves Back Bernát a múlt év februárjában bevonult katonának. Több nagy malom tulajdonosa, egészen bizonyos, hogy fölmentették volna. Következésként maradt azonban elveihez. Ő addig is csak annyit dolgozott, amennyi kedves volt neki. Üzemeihez, amelyek a háborúban fokozott jelentőségre emelkedtek, azokra volt szükség, akiknek a munka volt hivatásuk. Nyulánk és edzett testére tehát egyenruha került és őszbecsavarodó hajára a finom puha kalap helyett katonasapka feszült. Október közepén mint hadapród a